

Metsa roll minu elus

Kirjutas Martin Vesberg, 10.C
Kolmapäev, 20 November 2019 22:55 -

Metsa roll minu elus

Vast kõik teavad, et eestlase lemmiktoiduks on teine eestlane. Antud fraasist võib jääda mulje, nagu oleksime halvustavad ja mittesallivad. Tõsi, enamasti nii ka on. Siiski leidub eestlaste vihmases ja hallis hinges asju, mis meid, erakmesilasi, ühe suure kärgperena elama paneb. Üheshingamine toimub näiteks laulu- ja tantsupeol ning iseseisvust puudutavatel tähtpäevadel. Need on aga üksikud hetked, mis tulevad ja lähevad. Mets, ürgne ja säilitamist väärt loodusväärtus, on aga püsivalt olemas, ühendades me rahvast päevast päeva ja aastast aastasse. Igal eestlasel on metsaga oma lugu, aga julgen väita, et minu oma on tavapärasest intiimsem.

Sattusin juba algklassides ihuükski puude vahele kolama, avastama seda suurt ja tundmatut laant. Toona tundus mets mu jaoks üks hirmus paik. Hämaras kodu poole kõmpides ehmusin salapärase praksude peale ning ootasin hirmuga hetke, mil puu tagant mõni kohutav monstrum välja hüppab. Olles nüüd aegamööda loodust tundma õppinud, tean, et iga hääle taga on mõni armas metsaelanik, olgu selleks siis välejalgne rebane või hõbekõrist muustrastas, ning kartmiseks ei ole põhjust. Võin omast kogemusest öelda, et öine mets on üks põnevamaid paiku siin maamunal, sest just öötundidel ärkavad laaned unest. Alles siis läheb hirv noorendikku võrseid nosima, alles siis alustab kodukakk hiirejahti. Nagu auto, vajab ka inimene aeg-ajalt survepesu. Just seepärast, et küürida end puhtaks kõigest, mida pakub porine ja vihkamist täis igapäevaühiskond, käingi tihti metsas. Senise elu kõige meeldejäävama öö veetsin Järise rabamändide vahel. Olin tulnud tedrepulma, eesmärgiga öösel magada ja hommikul linde pildistada, kuid nagu tavaliselt, ei läinud kõik plaanipäraselt. Terve öö ma lihtsalt istusin ja kuulasin, mis metsas toimub. Kusagil kaugel männikunurgas soristas öösorr, metskurvits kuulutas bassihäälselt oma territooriumi, rabast kostis tetrede kudrutamist. Tol ööl ei saanudki ma sõba silmale, kuid imekombel tundsin ennast hommikul vägagi väljapuhanuna. Minu jaoks on uni ja metsasviibimine samade tagajärgedega – olen puhunud.

Metsa roll minu elus

Kirjutas Martin Vesberg, 10.C
Kolmapäev, 20 November 2019 22:55 -

Linn ja mets on omavahel seotud tihedamini, kui isegi arvata oskame. Elu neis käib samade põhimõtete järgi. Metsas on oma valitseja, nii nagu linnas linnapea. Teame, et kui tahame midagi saada, peame miskit ka vastu andma. Linnapeale piisab ehk valimistel õigete liigutuste tegemisest, metsalt saamine on aga juba raskem. Mina astun metsa kaitseks välja, toon metsaelu tavainimestele läbi piltide lähemale ning kutsun linnarahvast üles seda väärt elukeskkonda kaitsma. Olen ära teeninud selle kõige kõrgema juhi usalduse. Ilmselt on ta märganud, et käin metsas tihti ning mulle saab usaldada saladusi, ilma et neid kuritarvitaksin. Ainult looduse valitseja loaga on võimalik jälgida olematus kauguses metskitse oma talle puhastamas või näiteks põtra männikus punaseid pohli nosimas. Olen ääretult tänulik mulle usaldatud hetkede eest.

Mets on omaette olemise ja mõtisklemise koht. Looduseinimesena panen metsast palju kõrva taha. Olen õppinud, et kõige nimel tuleb vaeva näha ning tööd teha. Pisikese vahtrana hämaras metsas kasvades tuleb kõigest jõust pingutada, et leida oma tee valguseni. Kui tahta kuhugi jõuda ning elu võimalustele silma jääda, tuleb massist erineda. Ei ole võimalik välja paista, kui kasvad ühe tavalise kasena kollases sügiseses kaasikus. Torkad silma ainult siis, kui kannad kaskede vahel vahtrana erkpunast leherüüd. Sealjuures ei tasu karta erineda, kõik ei saakski samasugused olla. Mille poolest on samblase tüvega jalakas imelikum kui kahe ladvaga mänd? Ega olegi. Igaüks on isemoodi ja see on tegelikult huvitav, rikastav.

Lisaks kaerahelbepudrule mängib minu suureks kasvamisel suurt rolli mets. Saan tema poole alati pöörduda, kui rahu, vaikust ja hingepuhastust vajan. Metsa tuleb hoida, sest tema aitab alati: õpetab, kuidas elus käituda. Ja käituda peab oskama, sest elukauge ja ebaviisakas inimene on samaväärne ahviga. Metsavanalt saame aga abi ainult seni, kuni ta valdused kindlalt juurtel seisavad...

Martin Vesberg, 10.C